

**Πολιτικός και οργανωτικός απολογισμός της δράσης μας από την προηγούμενη
συνδιάσκεψη**

1. Μια συζήτηση πάνω στον πολιτικό και οργανωτικό συλλογισμό της συλλογικότητας στο διάστημα που μεσολάβησε από τη Β΄ Συνδιάσκεψη θα πρέπει να ξεκινήσει από την υπενθύμιση των πολιτικών και οργανωτικών στόχων που είχαμε θέσει τότε:

α. Να συμβάλλουμε με πολιτικές πρωτοβουλίες στην υπόθεση της ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής αριστεράς, κάτι που με τη σειρά του εξειδικευόταν σε μια σειρά από στόχους:

Να συνεχιστεί η δυναμική και η πολιτική παρέμβαση του ιδιαίτερα πετυχημένου εγχειρήματος της Πρωτοβουλίας Αγώνα

Να υπάρξουν αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση του πανελλαδικού συντονισμού, της δικτύωσης και της ενότητας των εργατικών σχημάτων και παρεμβάσεων.

Να συνεχιστεί η προσπάθεια για την επανίδρυση των ΕΑΑΚ και την ανάκτηση εκ μέρους τους της ηγεμονίας μέσα στη φοιτητική αριστερά

Να γίνουν κρίσιμες τομές στην κεντρική συζήτηση στο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς στην κατεύθυνση αυτού που προσδιορίσαμε ως πόλος της ριζοσπαστικής αριστεράς

β. Να προχωρήσει η διαδικασία οργανωτικής ανάπτυξης και συγκρότησης της Αριστερής Ανασύνθεσης, κάτι που σήμαινε:

Να συνεχιστεί η προσπάθεια επανένταξης του συνόλου των μελών των δύο προηγούμενων συλλογικοτήτων στις γραμμές της νέας συλλογικότητας

Να υπάρξει σημαντική οργανωτική ανάπτυξη της συλλογικότητας

Να τονωθεί η τομεακή και αποκεντρωμένη λειτουργία της συλλογικότητας

Να αναβαθμιστεί η λειτουργία των κεντρικών οργάνων της συλλογικότητας για να μπορούν να έχουν την συντονιστική και καθοδηγητική λειτουργία που τους αναλογεί

Να ενισχυθεί η λειτουργία των πυρήνων για να αποτελέσουν το βασικό κύτταρο της πολιτικής λειτουργίας και παρέμβασης της συλλογικότητας.

γ. Να αναβαθμίσουμε τον πολιτικό λόγο της συλλογικότητας, την παρακολούθηση της συγκυρίας και των αλλαγών της, τη μετάβαση από τις γενικές περιγραφές στις εξειδικευμένες μελέτες και αναλύσεις.

δ. Να ενισχύσουμε την εσωτερική ζωή της συλλογικότητας και τη δυνατότητά της να μπορεί να έχει εκείνα τα πολιτικά και μορφωτικά χαρακτηριστικά που να επιτρέπουν να αντιπαλεύει τις επιδράσεις της αστικής ιδεολογίας.

ε. Να αναβαθμίσουμε την έντυπη παρουσία της συλλογικότητας και να προχωρήσουμε στην έκδοση νέου και καλύτερου εντύπου.

2. Για το πώς μπορέσαμε να ανταποκριθούμε στους στόχους τους οποίους θέσαμε θα πρέπει να δούμε και την επίδραση της πολιτικής συγκυρίας, τόσο ως προς την ευρύτερη κατάσταση των πολιτικών πραγμάτων, όσο και την ειδικότερη κατάσταση στη ριζοσπαστική αριστερά:

Το διάστημα από την προηγούμενη συνδιάσκεψη συνέπεσε ουσιαστικά με την προεκλογική περίοδο προς τις εκλογές του 2004 και τον πρώτο χρόνο της διακυβέρνησης από τη ΝΔ. Αυτό σημαίνει ότι ήταν μια μεταβατική περίοδος, με πρωτεύοντα το ρόλο της κεντρικής πολιτικής σκηνής και μια αντίστοιχη υποχώρηση των κοινωνικών συγκρούσεων και αντιστάσεων, πόσο μάλλον που η κυβέρνηση της ΝΔ επέλεξε κατά τους πρώτους μήνες να μην προχωρήσει σε σημαντικές τομές,

αλλά να προσπαθήσει να προλειαίνει το έδαφος και μόνο από την άνοιξη του 2005 άρχισε να επιταχύνει τους ρυθμούς προώθησης επιθετικών τομών και αναδιαρθρώσεων.

Τα κρίσιμα πολιτικά μέτωπα που αναδείχτηκαν σε αυτή την περίοδο, όπως ήταν οι Ολυμπιακοί Αγώνες και αργότερα η διαδικασία κύρωσης του Ευρωσυντάγματος ήταν σημαντικά και προσέφεραν δυνατότητες παρέμβασης, απαιτούσαν όμως συστηματική πολιτική δουλειά, προεργασία και διαμόρφωση μαζικών όρων.

Λόγω και της προεκλογικής περιόδου, εντάθηκαν και οι τάσεις δορυφοριοποίησης γύρω από το ρεφορμισμό, κυρίως με τη μορφή του ΣΥΡΙΖΑ, τάση που ύστερα από μια σχετική ύφεση ενισχύθηκαν εκ νέου μετά την εκλογή Αλαβάνου στην ηγεσία του ΣΥΝ.

3. Προχωρώντας τώρα στην αποτίμηση της δράσης της συλλογικότητας απέναντι στους στόχους που προαναφέρθηκαν θα πρέπει να ξεκινήσουμε από τους κεντρικούς πολιτικούς στόχους:

Θεωρούμε ότι η συλλογικότητα επέλεξε τον ορθό δρόμο απέναντι στο ζήτημα της ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής αριστεράς, Εκτιμώντας τόσο τη δυναμική που είχε καταγραφεί κυρίως μέσα από τη δράση της Πρωτοβουλίας Αγώνα, αλλά και τις υπαρκτές αντιφάσεις που διαπερνούσαν το δυναμικό της ριζοσπαστικής αριστεράς (απροθυμία του μ-λ χώρου, εσωτερικές αντιθέσεις στο ΝΑΡ, αποστάσεις ενός ανένταχτου δυναμικού απέναντι στα κεντρικά εγχειρήματα), επιλέξαμε αφενός να επιμείνουμε στην ανάγκη να ανοίξει η συζήτηση για μια δημοκρατική μετωπική ενότητα με ουσιαστικούς όρους και πραγματική κοινωνική γείωση και πολιτική παρέμβαση, κάτι που αποτυπώθηκε και στην δημόσια πολιτική μας πρόταση, αφετέρου να αρνηθούμε την πεπατημένη ενός ακόμη εκλογικού κατεβάσματος «μίας χρήσης» στο όνομα του πόλου. Προσπαθήσαμε, δηλαδή, να εκμεταλλευτούμε την ευκαιρία που αναδείκνυε η μαζική απήχηση της Πρωτοβουλίας Αγώνα, αλλά ταυτόχρονα να μην παραβλέψουμε την υπαρκτή αντιφατικότητα της ριζοσπαστικής αριστεράς. Εκτιμούμε ότι το πώς άνοιξε αυτή η συζήτηση μέσα στη ριζοσπαστική αριστερά με τη μεγάλη συζήτηση στο MAX το Γενάρη του 2004 αποτέλεσε μια πρώτη δικαίωση αυτής της κατεύθυνσης.

Εκτιμούμε ότι ορθά δεν επιμείναμε μόνο στο πολιτικό περιεχόμενο του πόλου, αλλά και αναδείξαμε τη σημασία που έχει η διαδικασία συγκρότησής του. Το γεγονός ότι επιμείναμε στην ανάγκη μια μετωπική μορφή να έχει αυτοτελείς διαδικασίες, να έχει δημοκρατική λειτουργία (συμπεριλαμβανομένων και των ψηφοφοριών), το γεγονός ότι επιμείναμε ότι θα πρέπει εκεί πέρα να διαμορφώνονται πρωτότυπες συνθέσεις και συσχετισμοί, όλα αυτά ανέδειξαν το μόνο δρόμο ώστε μια τέτοια ενότητα να μην διαλυθεί στην πρώτη καμπή, να συσπειρώσει ένα ευρύτερο δυναμικό, να αποκτήσει μια πανελλαδική οργανωτική διάρθρωση, να απελευθερώσει δημιουργικές δυναμικές και προβληματισμούς, να διαχειριστεί την αντιφατικότητα της ριζοσπαστικής αριστεράς, να έχει στο εσωτερικό της μια πραγματική *διαλεκτική της ηγεμονίας* (μέσα από την όξυνση των αντιθέσεων, την προσπάθεια για μετατόπιση απόψεων και για την ανάδειξη στην πράξη της ορθότητας μιας πολιτικής γραμμής). Για να δώσουμε ένα απλό παράδειγμα: Όλοι συμφωνούμε ότι αποτέλεσε πρόβλημα ότι δεν μπόρεσαν οι δυνάμεις που συμμετέχουν στη συζήτηση περί του πόλου να συμφωνήσουν στην προβολή του αιτήματος του δημοψηφίσματος. Εάν υποθέσουμε ότι υπήρχε μια πιο συγκροτημένη μορφή μετώπου, αντιλαμβανόμαστε ότι μια λογική βέτο προφανώς και θα οδηγούσε σε μια αδράνεια απέναντι σε ένα κρίσιμο ζήτημα και ότι μόνο η κατοχύρωση μιας ανοιχτής δημοκρατικής διαδικασίας θα έδινε τη δυνατότητα να προκύψει μια πιο μάχιμη γραμμή.

Σε αυτό το πλαίσιο εκτιμούμε ότι οι καθυστερήσεις ή οι αντιφάσεις στη διαδικασία του πόλου μετά την άνοιξη του 2004 εξέφρασαν και μια αντίδραση απέναντι σε μια τέτοια δυναμική. Είναι σαφές ότι υπάρχουν πολιτικά κέντρα μέσα στη ριζοσπαστική αριστερά που θα προτιμούσαν είτε μια αυτόκεντρη ανάπτυξη κάποιου τύπου κομμουνιστικής συλλογικότητας που θα μπορούσε να παρενέβαινε πιο αποτελεσματικά στην αντιφατικότητα του ρεφορμισμού, είτε μια εκδοχή κλασικού μετώπου θα επέτρεπε σε κάθε συλλογικότητα να συνεχίζει να αναπαράγεται χωρίς πιέσεις ως προς τον πυρήνα της γραμμής της. Αυτό πιστεύουμε ότι μπορεί να ερμηνεύσει και τον πυρήνα των αντιφάσεων που κορυφώθηκαν στα γεγονότα του ΕΚΑ και κυρίως στην πολιτική συζήτηση που ακολούθησε. Αντίστοιχα, αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να δούμε τη στάση μας στο ΕΚΑ ως μια αναγκαστική επιλογή, μια που ακόμη και εάν είχαμε άλλη τακτική, πολύ σύντομα θα αναδυόταν μια άλλη αφορμή για να εκφραστούν αυτές οι αντιφάσεις.

Συνολικά, μπορούμε να πούμε ότι στο διάστημα μετά τη Θεσσαλονίκη υπήρξε μια υποχώρηση στο εσωτερικό της ριζοσπαστικής αριστεράς σε σχέση με την υπόθεση του πόλου, είτε με τη μορφή της εσωστρεφούς αναδιπλώσης αρκετών τάσεων, είτε με την απροθυμία ενός ευρύτερου δυναμικού, οργανωμένου και ανένταχτου, να στρατευθεί σε μια υπόθεση που δεν παρέχει εγγυήσεις ότι θα διαφέρει από άλλα εγχειρήματα.

Σε αυτό συνέβαλε και η ευρύτερη κοινωνική και πολιτική συγκυρία, η απουσία μεγάλων κοινωνικών κινημάτων, η αδυναμία συγκρότησης μαζικών πολιτικών και κινηματικών πρωτοβουλιών γύρω από κομβικά ζητήματα όπως η Ολυμπιάδα και το Ευρωσύνταγμα. Γιατί οφείλουμε να πούμε ότι η υπόθεση του πόλου δεν μπορούσε και δεν μπορεί να προωθηθεί με τρόπο εργαστηριακό σε ένα κοινωνικό και πολιτικό κενό· απαιτούσε και απαιτεί να συναντηθεί με κοινωνικές και πολιτικές δυναμικές.

Από την άλλη θεωρούμε ότι χάρη και στη δική μας δράση ενεργοποιήθηκε εκ νέου από την αρχή του 2005 η διαδικασία του κεντρικού διαλόγου της ριζοσπαστικής αριστεράς, όπως εκφράστηκε στο δημόσιο έντυπο διάλογο, την κοινή διακήρυξη, το διήμερο συζητήσεων. Δεν παραγνωρίζουμε τις αντιφάσεις και αυτής της διαδικασίας και το γεγονός ότι δεν έχει μπορέσει να πλαισιωθεί από ένα ευρύτερο δυναμικό, οργανωμένο και ανένταχτο, ή τα προβλήματα που είχε (μειωμένη συμμετοχή, παράλληλοι μονόλογοι, μικρή αναφορά σε συγκεκριμένες πολιτικές δεσμεύσεις), θεωρούμε όμως ότι αποτελεί μια θετική αφετηρία.

4. Όμως, θα ήταν λάθος να δούμε μόνο την αντιφατικότητα της ριζοσπαστικής αριστεράς. Τα προβλήματα στο ξεδιπλωμα μάχιμων πολιτικών πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση του πόλου απαιτούν και σταθούμε, με πνεύμα αυτοκριτικό και στις αντιφάσεις που διαπερνούν και τη δική μας συλλογικότητα, θα πρέπει δηλαδή να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε ποιες δικές μας αντιφάσεις σφράγισαν τη δράση μας στο διάστημα από την προηγούμενη συνδιάσκεψη και που μπορούν να εξηγήσουν γιατί οι περισσότεροι σύντροφοι έχουν και μια αίσθηση αρνητικού απολογισμού ως προς τη δράση μας, αλλά και γιατί η συλλογικότητά μας δεν είχε πάντοτε εκείνη την συνεισφορά που θα αναλογούσε στις κεντρικές κατευθύνσεις της και ότι αρκετές φορές ήταν περισσότερο μέρος του προβλήματος παρά της λύσης του.

Το βασικό πρόβλημα που αντιμετωπίσαμε όλο αυτό το διάστημα ήταν ότι αρκετές φορές οι τοποθετήσεις μας έδειχναν ότι έμεναν σε ένα επίπεδο γενικών περιγραμμάτων και μιας προσπάθειας να ορίσουμε ποια θα ήταν μια ορθή κατεύθυνση για τη ριζοσπαστική αριστερά. Αυτό, με τη σειρά του, οδηγούσε σε αμηχανία, δυσκολία απάντησης και απογοήτευση όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν προς την ορθή κατεύθυνση και άλλες τάσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς έπαιρναν λανθασμένες, κατά τη γνώμη μας, επιλογές. Με αυτή την έννοια μπορούμε να πούμε ότι δεν μπορέσαμε να έχουμε, σε αρκετές περιστάσεις, τον αναγκαίο συνδυασμό ανάμεσα στην ικανότητα να εκμεταλλευόμαστε ευκαιρίες και «στιγμές» και τη δυνατότητα να διαμορφώνουμε πολιτικές μορφές και δομές με προοπτική.

Αυτό το πρόβλημα συνοδεύτηκε και από μια ελλειμματική πολιτική στήριξη και συμμετοχή από τη μεριά της συλλογικότητας σε κρίσιμες πολιτικές πρωτοβουλίες όπως ήταν είτε οι κινητοποιήσεις για την Ολυμπιάδα, είτε το θέμα του Ευρωσυντάγματος, παρότι επρόκειτο για πολιτικές πρωτοβουλίες που τυπικά ανήκαν στις προτεραιότητες της συλλογικότητας, αποτελούσαν βασική προτεραιότητα των αποφάσεων των οργάνων και δεν ήταν αντικείμενο διαφωνίας.

Αυτό το βασικό πρόβλημα μπορεί κατά τη γνώμη μας να αποδοθεί σε τρία βασικά ελλείμματα της πολιτικής μας κίνησης ως προς τη κεντρική μας γραμμή. Το πρώτο ήταν ότι μένοντας κάπως γενικά περιγράμματα και διακηρύξεις, δεν δώσαμε την απαραίτητη έμφαση σε μια βασική πλευρά της στρατηγικής μας που είναι η ανάγκη για διαδικασίες και πρακτικές *δεσμευτικές* ως προς όσους συμμετέχουν σε σχέση με τη κοινή πολιτική δράση. Το δεύτερο είναι ότι συχνά υποτιμήσαμε τη σημασία του πολιτικού περιεχομένου και των ξεκάθαρων πολιτικών θέσεων στην όλη πολιτική μας παρουσία, μια που αυτό αφενός θα έδινε περιεχόμενο στις προτάσεις ενότητας και κοινής δράσης, αφετέρου, ακόμη και εάν υπήρχαν αποκλίσεις και διαφωνίες, θα γινόταν πολύ πιο σαφές σε ποια πολιτική βάση στηρίζονταν και σε ποια κατεύθυνση πρέπει να οξυνθούν αντιθέσεις. Το τρίτο ήταν ότι υποτιμούσαμε το σύνθετο και πολυδιάστατο χαρακτήρα που πρέπει να έχει μια στρατηγική ανασύνθεσης και συχνά κρίναμε με βάση τον όποιο κεντρικό στόχο, υποτιμώντας άλλες παράλληλες αλλά επίσης σημαντικές διεργασίες (π.χ. τις αναγκαίες κοινωνικές γειώσεις και εκπροσωπήσεις).

Εάν θα θέλαμε να γενικεύσουμε θα λέγαμε, ότι το διάστημα που πέρασε από την προηγούμενη συνδιάσκεψη η συλλογικότητα βρέθηκε αντιμέτωπη με το σύνολο των πραγματικών πολιτικών ελλειμμάτων και αντιφάσεων: τόσο σε ό,τι αφορά το βάθος και την εξειδίκευση των πολιτικών επεξεργασιών, των αναλύσεων της για τη συγκυρία, του προγραμματικού της λόγου, όσο και σε ό,τι αφορά τη στράτευση, τη δραστηριοποίηση, τις συλλογικές πολιτικές δεξιότητες. Γι' αυτό το λόγο και δεν μπορέσαμε να στηρίξουμε ακόμη και πολιτικές πρωτοβουλίες για τις οποίες υπήρξε ομοθυμία.

Η αντιφατικότητα αυτή ενισχύεται από το ότι η πρόταση που αρχίζουμε να ιχνηλατούμε ως προς τη δυνατότητα του πόλου της ριζοσπαστικής αριστεράς είναι μια πρωτότυπη λύση για την οποία δεν υπάρχουν έτοιμες λύσεις και δεδομένα. Δεν είναι τυχαίο ότι συχνά μπορούμε καλύτερα να διαχωρίσουμε αρνητικά αυτό που προτείνουμε (να πούμε αυτό με το οποίο διαφωνούμε) παρά να το ορίσουμε θετικά. Επιπλέον, αυτό που ορίσαμε ως ξεβόλεμα απέναντι σε μια πεπατημένη αντίληψη της πολιτικής διαπερνά και εμάς. Αυτό μπορεί να εξηγήσει και το γιατί μια σειρά από πρακτικές, όπως ήταν οι συσκέψεις σε τοπικό επίπεδο ή σε επίπεδο κοινωνικών χώρων, έμειναν μετέωρες και με δική μας ευθύνη.

Άλλωστε, όλοι αντιλαμβανόμαστε σταδιακά ότι το να κάνει πολιτική η ριζοσπαστική αριστερά δεν μπορεί να περιοριστεί στο κατεβαίνει στις εκλογές ή να εκπέμπει έναν αυτοαναφορικό πολιτικό λόγο. Πολύ περισσότερο, σημαίνει την ικανότητά της να συμβάλει σε συγκεκριμένα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα και αυτό απαιτεί μια διαφορετική πολιτική κατεύθυνση και οργανωτική συγκρότηση. Αυτή η επίγνωση αντικειμενικά σημαίνει και λιγότερο ενθουσιασμό και περισσότερη περίσκεψη απέναντι στις κεντρικές διαδικασίες.

Είναι αλήθεια ότι η διαφωνία στο εσωτερικό μας ως προς το θέμα της εκλογικής καθόδου, που χρωμάτισε τη δεύτερη συνδιάσκεψη, επηρέασε τη διάθεση ενός ευρύτερου δυναμικού να υλοποιήσει την κεντρική πολιτική γραμμή της συλλογικότητας. Σε καμιά περίπτωση, όμως, δεν αποτέλεσε καθοριστικό παράγοντα: Η εξέλιξη των πραγμάτων, και κυρίως η στάση της συλλογικότητας απέναντι στην κεντρική συζήτηση της ριζοσπαστικής αριστεράς (και η κατεύθυνση που πήρε αυτή η συζήτηση) από το φθινόπωρο του 2004 δείχνει ότι οι αντιφάσεις που μας διαπερνούν είναι πιο βαθιές, δεν είναι απότοκες της τακτικής διαφωνίας για τις εκλογές, και αφορούν το σύνολο της συλλογικότητας.

Αυτό που σε διάφορες εκδοχές καταγράφηκε ως μειωμένη συμμετοχή της συλλογικότητας σε πρακτικές και πρωτοβουλίες που αφορούν την κεντρική γραμμή της, ακόμη και όταν υπάρχει γενική συμφωνία πάνω στο περιεχόμενο, την κατεύθυνση και τη σημασία τους, ή ως αδυναμία να «εμπνέονται» τα μέλη μας από αυτές θα πρέπει, επομένως, να ερμηνευθεί ως συμπτώκνωση ευρύτερων αντιφάσεων απέναντι στις προκλήσεις και τις απαιτήσεις στράτευσης που και για εμάς θέτει αυτή η κατεύθυνση. Αυτό εν μέρει αφορά την ανεπάρκεια της εσωτερικής συζήτησης και της αποσαφήνισης του πώς ορίζουμε τα βήματα προς την κατεύθυνση του πόλου. Σε μεγάλο βαθμό, όμως, αντανakλά και μια απροθυμία αναμέτρησης με τις απαιτήσεις στράτευσης, πρωτοτυπίας, έκθεσης που συνεπάγεται η οικοδόμηση μιας μετωπικής ενότητας που να μην είναι απλώς ένα κεντρικό προεκλογικό κέλυφος.

Αυτό εκφράζεται και στην παρακάτω αντίφαση που διαπερνά συχνά τη δράση μας: Ενώ είμαστε πολύ ικανοί να στηρίξουμε μαζικά και ουσιαστικά τις «κορυφαίες» δημόσιες παρεμβάσεις, κινητοποιήσεις ή να συμμετέχουμε σε μια μαζική δημόσια αντιπαράθεση (π.χ. σε ένα διήμερο ΕΑΑΚ), είμαστε εξαιρετικά απρόθυμοι να αναλάβουμε τον κόπο της τριβής, της μικρο-αντιπαράθεσης, της ζύμωσης, της συζήτησης, του «μη-θεαματικού» τρεξίματος, της αναγκαστικής διαπραγμάτευσης που απαιτείται, όχι μόνο σε κεντρικό αλλά και σε περιφερειακό επίπεδο, για να μπορεί να διαμορφωθούν όροι στήριξης κεντρικών πολιτικών πρωτοβουλιών (αντίθετα, είμαστε εξαιρετικά πρόθυμοι να αναλάβουμε αυτό το βάρος σε παρεμβάσεις που αφορούν σχήματα κοινωνικών χώρων). Για να αναφέρουμε δύο παραδείγματα: Ενώ όλοι συμφωνούσαμε ότι η υπόθεση του Ευρωσυντάγματος ήταν ένα σημαντικό κεντρικό πολιτικό μέτωπο, ειδικά και με το αίτημα του δημοψηφίσματος, υπήρξαν εξαιρετικά μικρές διαθεσιμότητες ώστε να δοθεί η μάχη στην Πρωτοβουλία Αγώνα και το ζήτημα αυτό να αποτελέσει κεντρική αιχμή. Ενώ όλοι εκτιμούσαμε το δημόσιο διάλογο ως ένα σημαντικό πρώτο βήμα, όταν ήρθε η ώρα του διήμερου είχαμε ανεπαρκή συμμετοχή (και φυσικά δεν αποτελεί άλλοθι η αντίστοιχη κακή συμμετοχή άλλων τάσεων –ουδέποτε οι αντιφάσεις των υπόλοιπων μπορούν να νομιμοποιήσουν τη δική μας ανεπάρκεια).

Και βέβαια όλα αυτά δεν λέγονται για να καλλιεργηθεί ένα κλίμα συλλογικής ενοχής ως προϋπόθεση της διόρθωσης. Είναι σαφές κανείς συμβάλει σε πολιτικές πρωτοβουλίες όχι με βάση κάποια διαχείριση της ενοχής και του καταναγκασμού, αλλά επειδή θεωρεί ότι αυτές είναι αναγκαίες και στον ορίζοντά τους, στο αποτέλεσμά τους θετικές. Μόνο που πρέπει να καταλάβουμε ότι ένας θετικός ορίζοντας έχει και απαιτήσεις προηγουμένως, όχι απαραίτητως ευχάριστες, ακριβώς γιατί μιλάμε για αντικαπιταλιστική δράση σε συνθήκες ενός ιδιαίτερα επιθετικού καπιταλισμού.

Με όλα αυτά δεν προσπαθούμε να πούμε ότι η συλλογικότητα σε όλη αυτή την διαδρομή απλώς συσσωρεύσε λάθη και ανεπάρκειες. Εκτός από την πραγματική συνεισφορά της στις όποιες διεργασίες έγιναν σχετικά με την ανασύνθεση της ριζοσπαστικής αριστεράς, η συλλογικότητα βγαίνει από όλη αυτή την πορεία με μεγαλύτερη ωριμότητα και με καλύτερη επίγνωση και των αντιφάσεων και των δυνατοτήτων που αναδεικνύει η συγκυρία.

5. Σε αυτήν την αντιφατικότητα της πολιτικής μας κατεύθυνσης, θα πρέπει να προσθέσουμε και την αντιφατικότητα της ίδιας της εσωτερικής μας συγκρότησης.

Παρά τα βήματα που έγιναν από το 2002 στην κατεύθυνση της ενοποίησης του δυναμικού, ήταν σαφές ότι υπήρχε ακόμη μεγάλο δρόμος να διανυθεί στην κατεύθυνση της ουσιαστικής ενότητας.

Η απόφαση για συνδιάσκεψη ενοποίησης το καλοκαίρι του 2003, επί της ουσίας πρόωρα ως προς τους πραγματικούς ρυθμούς ενοποίησης, μπορεί να είχε το πλεονέκτημα της συγκρότησης κοινών οργάνων (και ουσιαστικά της αποκοπής τυχόν «δρόμων διαφυγής» που θα μπορούσαν να ανατρέψουν τη διαδικασία της ενοποίησης), είχε, όμως, το τίμημα πραγματικά διαφορετικών αντιλήψεων τόσο πολιτικών όσο και οργανωτικών.

Η διαδικασία της ενοποίησης αφορούσε κυρίως τις δύο συλλογικότητες και δεν μπορέσαμε να την κάνουμε πόλο έλξης και για ένα ευρύτερο ανεξάρτητο δυναμικό, κάτι που θα έδινε και έναν άλλο πλούτο στην εσωτερική συζήτηση και μεγαλύτερο εύρος στις πολιτικές μας πρωτοβουλίες.

Πλάι σε έναν πυρήνα κοινών αντιλήψεων και τοποθετήσεων, υπήρχαν πραγματικές πολιτικές αποκλίσεις που χρωμάτιζαν και τη συζήτηση στο εσωτερικό της συλλογικότητας: Η αντίφαση ανάμεσα σε απόψεις που προέκριναν περισσότερο μια κεντρικού τύπου μετωπική και εκλογική συγκρότηση και αυτές που επέμεναν στην ανάγκη μεγαλύτερης κοινωνικής γείωσης και παρέμβασης, ήταν πραγματική και αντανάκλασε τις ίδιες τις αντιφατικές πιέσεις από την πραγματικότητα της ταξικής πάλης.

Η διαδικασία της ενοποίησης συνέπεσε με τη διαδικασία ένταξης στην αγορά εργασίας (τις πιέσεις και τις απαιτήσεις της) ενός σημαντικού μέρους της συλλογικότητας και την αντίστοιχη εγκατάλειψη των όποιων ευκολιών είχε η παρέμβαση στο νεολαϊστικό χώρο.

Μέσα από τη διαδικασία ενοποίησης η συλλογικότητα αποκτούσε για πρώτη φορά πραγματικά πανελλαδική διάσταση και αυτό αντικειμενικά την έφερνε αντιμέτωπη με νέες προκλήσεις.

6. Ως ιδιαίτερα θετική εξέλιξη θεωρούμε τα βήματα που έγιναν σε σχέση με την πανελλαδική δικτύωση των σχημάτων στους εργασιακούς χώρους. Μέσα σε ένα χρόνο, και παρά τα προβλήματα που δημιούργησαν τα γεγονότα στο ΕΚΑ, πραγματοποιήθηκαν μια πανελλαδική συνάντηση και αρκετές συσκέψεις, εκδόθηκαν τρία τεύχη του Δελτίου, αρκετές κεντρικές προκηρύξεις και αφίσες, και έγιναν μαζικές παρεμβάσεις με αποκορύφωμα τη μαζική συγκέντρωση στις 11 Μάη, ενώ κατοχυρώθηκε και η λειτουργία του συντονιστικού. Για πρώτη φορά μετά από αρκετά χρόνια υπάρχει η δυνατότητα μιας διαδικασίας ενιαίας δράσης και παρέμβασης όλου αυτού του δυναμικού και οι όροι ώστε να διαμορφωθεί ένα διακριτό ταξικό ρεύμα μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Ταυτόχρονα η εξέλιξη αυτή αντικειμενικά ενισχύει και την υπόθεση του πόλου, στο βαθμό που δείχνει τη δυναμική της κοινής δράσης μέσα σε συγκεκριμένα κοινωνικά μέτωπα, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί μια κρίσιμη και αναγκαία κοινωνική συσσωρεύση και προϋπόθεση για οποιαδήποτε διαδικασία ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής αριστεράς.

Θεωρούμε μάλιστα ότι η υπόθεση των εργατικών σχημάτων και τα βήματα που έγιναν ανέδειξαν και τη σημασία που είχαν ορισμένα στρατηγική στοιχεία και της δικής μας κατεύθυνσης: Αφενός της εμμονής μας σε μια συνολική σύλληψη της διαδικασίας ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής

αριστεράς που περιλαμβάνει όχι μόνο κεντρικές συγκροτήσεις αλλά και αυτοτελείς κοινωνικές γειώσεις. Αφετέρου, της προσπάθειας, εδώ και αρκετά χρόνια, να προσανατολίζεται ένα δυναμικό σε συνδικαλιστικές παρεμβάσεις.

7. Αντίθετα, σε ό,τι αφορά την παρέμβαση σε κεντρικά πολιτικά μέτωπα, και στα πλαίσια του προβληματισμού που εκφράσαμε και πιο πάνω σε σχέση με το βαθμό στράτευσης της συλλογικότητας, είχαμε σοβαρά προβλήματα.

Είναι προφανές ότι η Πρωτοβουλία Αγώνα δεν θα μπορούσε να έχει τα ίδια χαρακτηριστικά που είχε ένα περασμένο διάστημα και γιατί συγκροτήθηκε και σφραγίστηκε από τις συγκεκριμένες απαιτήσεις της κινητοποίησης στη Θεσσαλονίκη και γιατί επικαθοριζόταν από την ευρύτερη υποχώρηση της κεντρικής πολιτικής συζήτησης στη ριζοσπαστική αριστερά. Μπορούσε, όμως, να είναι ένα σημαντικό κέντρο για το ξεδίπλωμα κεντρικών πολιτικών πρωτοβουλιών.

Σε αυτό το επίπεδο, οφείλουμε να κάνουμε και εμείς την αυτοκριτική μας ότι δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την συνεισφορά που θα επέτρεπε να είναι πιο μάχιμες και μαζικές οι όποιες πολιτικές πρωτοβουλίες, που και απήχηση θα είχαν και θα συνέβαλαν στη βελτίωση των ρυθμών προώθησης της υπόθεσης του πόλου. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα έντονα και στον τρόπο με τον οποίο χάθηκαν αρκετές ευκαιρίες παρέμβασης σε σχέση με την πορεία προς τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Αποτυπώθηκε, όμως, και στην αδυναμία να υπάρξει μια αποτελεσματική καμπάνια για το Ευρωσύνταγμα μέσα από ένα συνδυασμό ανάμεσα στην πολιτική και οργανωτική χαλαρότητα του συνόλου της Πρωτοβουλίας Αγώνα και την πολιτική και ιδεολογική απογείωση όσων έβαλαν βέτο στο αίτημα του δημοψηφίσματος, είναι πολύ χαρακτηριστικό.

8. Σε ό,τι αφορά το χώρο της νεολαίας θεωρούμε θετικό το γεγονός ότι χάρη και στη δική μας παρέμβαση μπόρεσαν να γίνουν κάποια πρώτα βήματα, κυρίως την άνοιξη του 2005 στην κατεύθυνση του να γίνουν ξανά τα ΕΑΑΚ πρωτοπόρα στο φοιτητικό κίνημα μέσα από την επεξεργασία ενός συνόλου μάχιμων εκτιμήσεων και θέσεων απέναντι στο νέο γύρο της κυβερνητικής επίθεσης. Αυτό αποτυπώθηκε και στην ιδιαίτερα σημαντική συνεισφορά που είχαμε στην προσπάθεια να υπάρξουν την άνοιξη του 2005 μαζικές κινητοποιήσεις απέναντι στο νέο γύρο μεγάλων θεσμικών τομών στην ανώτατη εκπαίδευση και τη συμβολή που είχαμε ώστε τα ΕΑΑΚ να έχουν έναν πολιτικό λόγο πιο μάχιμο, πιο συγκεκριμένο, πιο εστιασμένο σε συγκεκριμένες αιχμές, καθώς και μια γραμμή αποφασιστικής κλιμάκωσης απέναντι στη γενικολογία και τις εναλλαγές απογείωσης και ηττοπάθειας που χαρακτήρισαν άλλες τάσεις μέσα στα ΕΑΑΚ.

Από την άλλη, είναι σαφές ότι το ουσιαστικό μέρος αυτού που ορίσαμε ως επανίδρυση των ΕΑΑΚ, δηλαδή η διαμόρφωση μιας νέας ηγεμονίας στο εσωτερικό τους και στο κομμάτι του περιεχομένου και στο κομμάτι της γραμμής μαζών και του μαζικού φοιτητικού συνδικαλισμού, δεν προχώρησε στο βαθμό που θα έπρεπε, ούτε και υπήρξαν σημαντικές μετατοπίσεις στις πολιτικές θέσεις και κατευθύνσεις των υπόλοιπων τάσεων. Επιπλέον, παρά την επέκταση του δικτύου των ΕΑΑΚ δεν υπήρξαν και αποφασιστικές τομές ως προς την συμμετοχή ανεξάρτητων σχημάτων και αγωνιστών.

Αυτή η πραγματικότητα αντανακλά και σημαντικές δικές μας ανεπάρκειες ως προς την αποσαφήνιση ενός συνόλου πολιτικών θέσεων και κατευθύνσεων συνολικά για τη νεολαία και μια κάπως σχηματική σύλληψη της πολιτικής αντιπαράθεσης ως τελετουργικής σύγκρουσης εντός των ΕΑΑΚ. Η διαδικασία συγκρότησης του Τομέα Νεολαίας πιστεύουμε ότι θα απαντήσει σε αυτές τις προκλήσεις.

9. Για να μπορέσουμε να αποτιμήσουμε τη δική μας οργανωτική συγκρότηση και την εσωτερική λειτουργία της συλλογικότητας θα πρέπει να ξεκινήσουμε από τα γενικά χαρακτηριστικά στράτευσης που αναπτύσσονται στη συλλογικότητά μας. Άλλωστε, η ποιότητα στράτευσης στο εσωτερικό μιας συλλογικότητας, το είδος των αγωνιστών που διαμορφώνει, η σχέση που έχουν αυτοί με τη συλλογικότητα και τη μαζική δράση, αποτελεί τον καλύτερο δείκτη της συνολικής, πραγματικής πολιτικής συγκρότησής της. Επιπλέον, οφείλουμε να παραδεχτούμε, και να αποτελέσει αυτό βασικό άξονα της κριτικής και της αυτοκριτικής μας, ότι το τελευταίο διάστημα πλήθυναν οι ενδείξεις ότι ο τρόπος που λειτουργεί η συλλογικότητα δεν ικανοποιεί και δεν καλύπτει μεγάλο μέρος των μελών της. Αυτό δεν φαίνεται μόνο σε ένα φάσμα από προβλήματα που ανακύπτουν, όπως είναι οι μειούμενες διαθεσιμότητες, τα προβλήματα στη διακίνηση του περιοδικού, η διαρκής αίσθηση ελλείμματος ως προς τις πολιτικές πρωτοβουλίες της

συλλογικότητας. Αποτυπώθηκε επίσης και στις συζητήσεις των οργάνων και την σαφή εκτίμηση αρκετών συντρόφων ότι θα επιθυμούσαν μια διαφορετική συλλογικότητα.

Απέναντι σε αυτά τα δεδομένα, θα ήταν εθελουφλία να πούμε απλώς ότι χρειάζεται να δουλέψουμε πιο σκληρά, πιο επίμονα και πιο συλλογικά, ή να προχωρήσουμε σε ένα συνδυασμό αλληλομαστιγώματος και ανταλλαγής εγκλήσεων. Πολύ περισσότερο, χρειαζόμαστε μια συζήτηση που να μπορεί να εξηγήσει την αιτία αυτού του κλίματος δυσaréσκειας και τα πεδία στα οποία εκφράζεται. Αυτή η συζήτηση θα πρέπει να ανοίξει σε κάθε επίπεδο της συλλογικότητας.

Σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να καταθέσουμε κάποιες πρώτες σκέψεις για τις παραμέτρους που ορίζουν αυτά τα προβλήματα στο εσωτερικό μας:

- Όλο και περισσότεροι σύντροφοι διαπιστώνουν ότι η πολιτική παρέμβαση εκτός Πανεπιστημίου έχει αρκετές περιπτώσεις δυσκολίες και προβλήματα, από ό,τι η αντιπαράθεση εντός των ΕΑΑΚ, μοιάζει –και συχνά είναι– περισσότερο κοπιώδης και με όχι πάντα ορατή την αποτελεσματικότητα.
- Η ανάγκη απάντησης στην πίεση που ασκεί η ίδια η καπιταλιστική καθημερινότητα φέρνει τους συντρόφους αντιμέτωπους με πραγματικές προκλήσεις, πιέσεις και την ανάγκη να χαράσσονται με τρόπο αναγκαστικά πρωτότυπο οι αναγκαίες διαχωριστικές γραμμές.
- Η ένταξη στην αγορά εργασίας είναι ούτως ή άλλως, σε συνθήκες υπαρκτού νεοφιλελευθερισμού, δύσκολη και απαιτητική. Αυτό δε δυσκολεύει μόνο τη συνδικαλιστική παρέμβαση (ή την κάνει να σημαίνει έναν επιπλέον κόπο) ή την πολιτική δράση, αλλά και αντικειμενικά φέρνει κάθε σύντροφο αντιμέτωπο με πραγματικά ερωτήματα και προκλήσεις, μια που αντικειμενικά αποδεικνύεται ότι η ενεργός πολιτική στράτευση δεν μπορεί να συνδυαστεί με οποιαδήποτε εκδοχή σταδιοδρομίας, παρά μόνο με το τίμημα μιας μικρότερης ή μεγαλύτερης αποστράτευσης.
- Το βάθεμα του καταμερισμού εργασίας αναγκαστικά κάνει αντιφατική και την ίδια την ένταξη των νέων μικροαστικών στρωμάτων, στα οποία ανήκουν μεγάλο μέρος των συντρόφων, καθώς πλάι στη μισθωτοποίηση και την πόλωσή τους στην πλευρά της εργατικής τάξης, εξακολουθούν να υπάρχουν όλα τα ανοιχτά ερωτήματα σχετικά με τον κοινωνικό τους ρόλο στην παραγωγή και τους συγκεκριμένους όρους με τους οποίους μπορεί να εκφραστεί μια κοινωνική και συνδικαλιστική στάση πραγματικά σύμμαχη προς τις δυνάμεις της εργασίας.

Η αντιφατικότητα της συγκυρίας, οι άνισοι όροι ανάπτυξης του κινήματος, τα προβλήματα που διαπερνούν τη ριζοσπαστική αριστερά, όλα αυτά αναπαράγουν και αντιφατικές τάσεις ως προς το βλέπουμε την πολιτική στράτευση και στο εσωτερικό μας (όπως και συνολικά της ριζοσπαστικής αριστεράς):

Από τη μια, αναπτύσσεται μια τάση να υπερβούμε (και να παρακάμψουμε) τις αναγκαίες προϋποθέσεις κοινωνικής γείωσης και εκπροσώπησης και να βλέπουμε την πολιτική παρέμβαση κυρίως ως μια «εξωτερική» πολιτική καμπάνια, κάτι που μεταφράζεται και στην πρόκριση μιας κατεύθυνσης συγκρότησης ενός κλασικού πολιτικού μετώπου με προσανατολισμό στις εκλογές.

Από την άλλη, αναπτύσσεται μια αντίρροπη τάση περιφρόνησης της κεντρικής πολιτικής συγκρότησης, προς όφελος της στράτευσης ή παρέμβασης κυρίως σε επίπεδο κοινωνικού χώρου ή επιμέρους μετώπου, συχνά και με μια παράλληλη πεποίθηση, ρητή ή άρρητη μικρή σημασία έχει, ότι δεν είναι ούτε εφικτή, ούτε και αναγκαία κάποια πιο κεντρική συγκρότηση.

Αντίστοιχα καταγράφονται και αντιφάσεις ως προς το πώς γίνεται αντιληπτή η στράτευση: Είτε με τη μορφή μιας βολονταρίστικης αντίληψης ότι σήμερα μια ολοκληρωμένη στράτευση μπορεί από μόνη της να αντιστρέψει την τάση των πραγμάτων, είτε με την αντίστροφη τάση μιας προκαταβολικής απαισιοδοξίας ότι τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν, που μεταφράζεται σε μια περιφρόνηση της πιο κεντρικής στράτευσης.

Αυτές οι αντιφάσεις είναι πραγματικές και σαν τέτοιες πρέπει να τις αντιμετωπίζουμε. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να τις βλέπουμε ως τέτοιες και να μην τις μεταμφιέζουμε σε πολιτικές αντιθέσεις ή διαφωνίες ή να προσπαθούμε να βρούμε πολιτικές διαχωριστικές γραμμές. Σημαίνει,

επίσης, ότι θα πρέπει να τις δούμε ως αναγκαστικές (και εν πολλοίς αναγκαίες) πλευρές μιας σύνθετης πραγματικότητας, που όσο πιο ρητά και σαφώς εκφράζονται τόσο το καλύτερο. Και το λέμε αυτό, γιατί οφείλουμε όλοι να συνυπολογίσουμε στη σκέψη μας ότι προβλήματα στη στήριξη πολιτικών πρωτοβουλιών έχουμε και όταν δεν έχουμε διαφωνίες, κάτι που ισχύει το τελευταίο διάστημα όπου υπάρχει περίπου ομοθυμία ως προς την πολιτική μας τακτική (στήριξη του δημόσιου διαλόγου, έμφαση στην ανάγκη να περάσουμε από το διάλογο οργανώσεων σε μια πιο πραγματική μετωπική μορφή στην οποία να αναφέρεται και ένα ευρύτερο δυναμικό, επιμονή στην ανάγκη μάχινων πολιτικών πρωτοβουλιών, εξέταση των δυνατοτήτων παρέμβασης στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές του 2006).

Μια τέτοια προσέγγιση των αντιφάσεων που διέτουν τη στράτευσή μας θα μας βοηθήσει να δούμε καλύτερα και τα προβλήματα που συναντούμε στην ανάληψη καθηκόντων και υποχρεώσεων και στην τάση που καταγράφεται να μην θέλουμε να αναλάβουμε τις λιγότερο «θεαματικές» ή ευχάριστες πλευρές των πολιτικών πρωτοβουλιών, μια που θα δείξει ότι είναι συμπύκνωση ευρύτερων αντιφάσεων και όχι απλώς «ασυνέπεια».

Μόνο σε αυτή τη βάση, και όχι πάνω σε μια λογική έγκλησης, μπορεί να εκτιμηθεί και το σοβαρό πρόβλημα που δημιουργήσε στη συλλογικότητα η σταδιακή έξοδος από τα όργανα και την «πρώτη γραμμή» της πολιτικής δράσης μιας σειράς στελεχών.

10. Σε ό,τι αφορά το ζήτημα της εκ νέου ενεργοποίησης των μελών της συλλογικότητας θα πρέπει να πούμε ότι έγιναν βήματα προόδου, τα οποία κυρίως σχετίστηκαν με την διεύρυνση των πρακτικών της συλλογικότητας και την ανάδειξη και νέων πεδίων παρέμβασης. Από την άλλη, εξακολουθεί να υπάρχει πρόβλημα με ένα ευρύτερο δυναμικό που διατηρεί μια πιο εξωτερική σχέση και εξακολουθεί να βλέπει με επιφύλαξη το εγχείρημα της νέας συλλογικότητας, κάτι που επιτείνεται και από τη συνολική κατάσταση στο κίνημα και τη ριζοσπαστική αριστερά, αλλά και από το γεγονός ότι δεν έχει πλήρως αποσαφηνιστεί η πολιτική κατεύθυνση της συλλογικότητας, κυρίως ως προς τα αποτελέσματα που μπορεί να έχει. Ευθύνες υπάρχουν εδώ και στην ανεπαρκή λειτουργία των πυρήνων, μια που η συγκεκριμένη καταγραφή και συζήτηση όλων αυτών των συντρόφων είναι κατεξοχήν καθήκον των πυρήνων της συλλογικότητας.

Σε ό,τι αφορά την ουσιαστική ενοποίηση της συλλογικότητας θα πρέπει να πούμε ότι έγιναν σημαντικά βήματα και αυτό αποτυπώνεται πλέον και στο κλίμα μέσα στα όργανα και τους πυρήνες της συλλογικότητας. Μπορέσαμε έτσι να ξεπεράσουμε ένα κλίμα έντονης πόλωσης με βάση την ιστορική προέλευση που αποτυπώθηκε και στις δύο συνδιασκέψεις, παρότι σε αρκετές περιπτώσεις και μετά αποτυπώθηκε μια τάση συστράτευσης (και πειθαρχίας) με βάση ιστορικές αναφορές.

Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι, παρ' όλες τις αναγκαστικές αντιφάσεις, μπορέσαμε να φτάσουμε σε ένα αρκετά υψηλό επίπεδο ενοποίησης, αποτελεί ένα από τα πιο θετικά επιτεύγματα της εσωτερικής ζωής της συλλογικότητας.

11. Σε ό,τι αφορά την οργανωτική ανάπτυξη θα πρέπει να πούμε ότι σε μεγάλο βαθμό δεν εκπληρώθηκαν οι στόχοι που είχαμε θέσει στην προηγούμενη συνδιάσκεψη. Αναμφίβολα έγιναν βήματα ειδικά τους τελευταίους μήνες, ειδικά στο χώρο της νεολαίας, παρόλα αυτά δεν έχουμε καταφέρει να υπερβούμε την κλίμακα που αντιστοιχούσε στο απλό άθροισμα των δύο συλλογικοτήτων. Αντίστοιχα, δεν έχουν προχωρήσει βήματα στην προσέγγιση συντρόφων εκτός νεολαίας, παρότι εκεί είναι σαφές ότι υπάρχουν και άλλα επίπεδα πολιτικής στράτευσης εκτός της τυπικής ένταξης.

12. Σε ό,τι αφορά την λειτουργία των κεντρικών οργάνων της συλλογικότητας θα πρέπει να πούμε ότι ο απολογισμός είναι σχετικά αντιφατικός:

Το ΚΣΟ κατάφερε τελικά να γίνει ένα βασικό σημείο αναφοράς της πολιτικής συγκρότησης της συλλογικότητας και να αποτελεί ένα χώρο πλατιάς συζήτησης των βασικών κατευθύνσεων. Κατάφερε επίσης να έχει μια σταθερή λειτουργία και να συζητήσει τις βασικές κατευθύνσεις της δράσης μας. Από την άλλη και στο εσωτερικό του ΚΣΟ αντανάκλαστηκαν οι συνολικότερες αντιφάσεις που αναφέρθηκαν και πιο πάνω. Σοβαρό πρόβλημα είναι η άνιση συμμετοχή των πυρήνων στη διαδικασία του ΚΣΟ, και ως προς την κοινωνική και ως προς τη γεωγραφική κατανομή, καθώς και το γεγονός ότι το ΚΣΟ κυρίως εκπροσώπησε το πιο ενεργό κομμάτι της συλλογικότητας και όχι το σύνολό της.

Αντίθετα, η λειτουργία του γραφείου συνέχισε να είναι ελλιπής και προβληματική, με την ανεπάρκεια να καταγράφεται και στο επίπεδο της συζήτησης και εκτίμησης της συγκυρίας και στο επίπεδο του συντονισμού της δράσης. Η ανεπάρκεια στη δράση του γραφείου αντανακλά και μια ευρύτερη αποτυχία που είχαμε ως προς μια κρίσιμη πλευρά της οργανωτικής μας διάρθρωσης και πιο συγκεκριμένα της ανάγκης η λειτουργία του γραφείου να συγκεφαλαιώνει την δουλειά της ομάδας ανά τομείς δράσης. Για να μπορεί να λειτουργήσει το γραφείο θα πρέπει να έχουμε σαφείς αναλήψεις και καταμερισμό των βασικών πλευρών της πολιτικής δουλειάς (νεολαία, εργαζόμενοι, κεντρικά μέτωπα, επαρχία, συνοικίες, έντυπη παρουσία, γραφεία / υποδομή), με τη λειτουργία αντίστοιχων τομεακών οργάνων ή ειδικών ομάδων που να διαχειρίζονται αυτές τις πλευρές, ώστε το γραφείο να μπορεί να κάνει σχεδιασμό, να παίρνει πραγματική ενημέρωση και να μπορεί να κατανείμει ευθύνες. Ενώ αυτό έγινε για τη νεολαία, τους εργαζόμενους και το έντυπο, δεν μπόρεσε να γίνει για τους υπόλοιπους τομείς (ή έγινε εν μέρει όπως η ανάθεση της παρακολούθησης της επαρχίας και της ομάδας για τις συνοικίες σε σύντροφο εκτός γραφείου). Αυτό σήμαινε ότι το γραφείο, ειδικά για ζητήματα κεντρικής παρουσίας δεν μπορούσε ούτε να συντονίζει αποτελεσματικά ούτε να εκτιμήσει ουσιαστικά και στο όριο του μετατρέπεται σε μια χαλαρή γενικόλογη συνάθροιση, με το ουσιαστικό μέρος του πολιτικού σχεδιασμού να γίνεται εκτός των διαδικασιών του.

Για να το πούμε διαφορετικά: για να μπορεί το γραφείο να λειτουργεί και ένα έχει συντονιστικό και καθοδηγητικό ρόλο θα πρέπει στη λειτουργία να συγκεφαλαιώνονται πραγματικές πολιτικές πρακτικές, να εκπροσωπούν, δηλαδή, τα μέλη του διαδικασίες πολιτικού σχεδιασμού και παρέμβασης πάνω στους διαφορετικούς τομείς της συλλογικότητας. Αυτό θα μετέφερε στο εσωτερικό του γραφείου τον απολογισμό και την εμπειρία από συγκεκριμένες δράσεις και αυτό θα έκανε και τη συζήτηση πιο ουσιαστική και γειωμένη. Ταυτόχρονα, αυτό θα σήμαινε ότι μια σειρά από τομείς δράσης της συλλογικότητας θα είχαν πολύ καλή υποστήριξη, αφού δεν θα ήταν απλώς μια ανάθεση εντός του γραφείου, αλλά υπόθεση μιας ολόκληρης ομάδας συντρόφων.

Ακόμη και βήματα προόδου που έγιναν, όπως ο προγραμματισμός θεμάτων και η κατανομή των εισηγήσεων έμειναν τελικά μετέωρα. Όμως, η χαλαρότητα σε ένα ανώτερη καθοδηγητικό όργανο αναγκαστικά οδηγεί σε έναν εκ των πραγμάτων γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό και την υποχώρηση μιας βασικής πλευράς του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού που είναι η συλλογικότητα στη καθοδήγηση. Τα σημεία αυτά σημαίνουν και έναν συνολικά αρνητικό απολογισμό για το γραφείο και απαιτούν την ανάλογη αυτοκριτική από το σύνολο των μελών του.

Σε επίπεδο ενημέρωσης για τις διαδικασίες στα κεντρικά όργανα, σχετικά έγκαιρα διαμορφώθηκε ένας μηχανισμός τακτικής ενημέρωσης αρκετών μελών, μέσω του διαδικτύου, όμως ο βαθμός πραγματικής ενημέρωσης του συνόλου των μελών της ομάδας για το τι συζητείται στα όργανα παραμένει μικρός και δεν έχει πλήρως αποσαφηνιστεί ότι βασική πλευρά της λειτουργίας των πυρήνων είναι αυτή η ενημέρωση (και αντίστοιχα η τροφοδοσία των καθοδηγητικών οργάνων με την πραγματική κατάσταση, συζήτηση, παρέμβαση και προβληματισμό των πυρήνων).

13. Το κάμπινγκ της νεολαίας τον Ιούλη του 2005 αποτέλεσε μια σημαντική στιγμή στη διαδικασία ανασυγκρότησης του Τομέα Νεολαίας. Η μαζικότητα ως προς τη συμμετοχή, η καταγραφή μιας διευρυμένης πολιτικής επιρροής, η άψογη οργανωτική λειτουργία και το υψηλό επίπεδο στην πολιτική συζήτηση κατέγραψαν πραγματικές πολιτικές δυνατότητα και για τη μαζικοποίηση της συλλογικότητας και για την αναβάθμιση των πολιτικών της παρεμβάσεων και για την αναζωογόνηση των εσωτερικών πολιτικών της δραστηριοτήτων

14. Σε ό,τι αφορά τη λειτουργία των πυρήνων της συλλογικότητας επίσης εξακολουθούμε να έχουμε αρκετά προβλήματα:

Στο σύνολο των πυρήνων ήταν σχετικά μικρός ο βαθμός στον οποίο συζητήθηκαν οι κεντρικές κατευθύνσεις της συλλογικότητας, κάτι που σημαίνει και έναν αντίστοιχα αρνητικό απολογισμό σε σχέση με τη λειτουργία τους ως βασικών πολιτικών κυττάρων της συλλογικότητας και ως θεμελίων του δημοκρατικού χαρακτήρα της εσωτερικής μας ζωής.

Σε ό,τι αφορά τους φοιτητικούς πυρήνες έγιναν κάποια βήματα προόδου σε σχέση με την καλύτερη και τακτικότερη λειτουργία και την προσπάθεια να αποκτήσουν πιο πολιτικό χαρακτήρα οι διαδικασίες και να μην αναλώνονται στη διαχείριση της καθημερινής παρέμβασης. Από την άλλη,

εξακολουθεί να απαιτείται αρκετός δρόμος ώστε οι πυρήνες να έχουν εκείνη τη συνολική πολιτική, ιδεολογική και μορφωτική λειτουργία που απαιτείται.

Σε ό,τι αφορά τους πυρήνες εργαζομένων εξακολουθούν να υπάρχουν αρκετά προβλήματα. Έγιναν μεν κάποια βήματα ως προς τη επαναλειτουργία ορισμένων (όπως έγινε με τον πυρήνα μηχανικών, αν και με μικρότερη συμμετοχή σε σχέση με πέρσι, και σε μικρότερο βαθμό με τους πυρήνες εκπαιδευτικών και γιατρών), αλλά σε μεγάλο βαθμό δεν έχουμε μπορέσει να αποκαταστήσουμε μια σχετικά τακτική λειτουργία του συνόλου των πυρήνων εργαζομένων, ικανή να διατηρεί μια πολιτική επαφή με το σύνολο του δυναμικού της συλλογικότητας και να μπορεί να σχεδιάζει συλλογικά τις παρεμβάσεις μας σε συγκεκριμένους χώρους, ώστε να αποφύγουμε μια τάση ατομικού ή συλλογικού αυτοσχεδιασμού. Επιπλέον, μόνο μια συγκροτημένη λειτουργία πυρήνων εργαζομένων μπορεί να εξασφαλίσει και τη διατήρηση της ενεργού στράτευσης του συνόλου των μελών της συλλογικότητας ύστερα από το τέλος της ένταξής τους στην νεολαία.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να κάνουμε μια αναγκαία οριοθέτηση. Όσο η συλλογικότητα διευρύνεται τόσο θα αναπτύσσονται εκ των πραγμάτων, «πολλές ταχύτητες» στη σχέση των συντρόφων με τη συλλογικότητα. Απέναντι σε αυτό θα ήταν λάθος να θεωρούμε συντρόφους μόνο όσους έχουν συστηματική και καθημερινή αναφορά στη συλλογικότητα. Το ερώτημα είναι εάν η συλλογικότητα απέναντι σε αυτό το θέμα θα αναζητά τρόπους ώστε να μπορεί να διατηρεί δεσμούς συλλογικότητας με το σύνολο των μελών, να βρίσκει πεδία και τρόπους πολιτικής παρέμβασης και να αξιοποιεί κάθε σύντροφο στον όποιο βαθμό μπορεί, και με αυτό το τρόπο να ανεβάζουμε και το βαθμό συμμετοχής του στην εσωτερική ζωή της συλλογικότητας.

Εκτιμούμε ότι η σημερινή γεωμετρία των πυρήνων εργαζομένων σε αρκετές περιπτώσεις δεν είναι λειτουργική. Αυτό φαίνεται στις ορισμένες περιπτώσεις πυρήνων, που είναι ιδιαίτερα ογκώδεις και δυσκίνητοι ή/και συνδυάζουν διαφορετικούς χώρους παρέμβασης (όπως είναι ο ενιαίος πυρήνας εκπαιδευτικών, ο πυρήνας υπαλλήλων ιδιωτικού τομέα, ή ο πυρήνας γιατρών ως προς τη σχέση ανάμεσα σε νοσοκομειακούς γιατρούς και γιατρούς του ιδιωτικού τομέα). Σε αυτές τις περιπτώσεις εκτιμούμε ότι είναι αναγκαίες οι κατατμήσεις πυρήνων έτσι να έχουμε πυρήνες που να μπορούν πιο εύκολα να συκληθούν και να έχουν μια πιο συνεκτική λειτουργία.

15. Σε ό,τι αφορά τη λειτουργία των τομεακών οργάνων της συλλογικότητας έχουμε τα εξής:

Η λειτουργία του ΣΤΕ αποτέλεσε μια θετική τομή στη λειτουργία της συλλογικότητας, ενίσχυσε την πολιτική μας παρέμβαση και συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην επιτυχή συνεισφορά μας στο εγχείρημα των παρεμβάσεων – συσπειρώσεων – κινήσεων. Σημαντική εξέλιξη ήταν και η διατύπωση κρίσιμων θέσεων πάνω στη στρατηγική μας στο χώρο των εργαζομένων όπως αποκρυσταλλώθηκαν και στη σχετική εισήγηση και ολομέλεια του τομέα. Η λειτουργία του ΣΤΕ ήταν έτσι μια επιτυχημένη προσπάθεια στη κατεύθυνση της αποκέντρωσης των αρμοδιοτήτων και τη συλλογικότερη διαχείριση της πολιτικής παρέμβασης.

Αυτό δεν αναιρεί βεβαίως και τις αδυναμίες που καταγράφηκαν στη δράση του ΣΤΕ: Την άνιση συμμετοχή των πυρήνων στη λειτουργία του. Την τάση να κυριαρχεί στη συζήτηση το άμεσο και τρέχον. Το γεγονός ότι δεν προχώρησε η συζήτηση για τις επιμέρους παρεμβάσεις με πιο στρατηγικό τρόπο, μια αναγκαία πτυχή της πιο καθοδηγητικής λειτουργίας του ΣΤΕ ως προς τους πυρήνες εργαζομένων.

Ως προς το πανελλαδικό ΣΤΝ είναι γεγονός ότι υπήρξε μια σχετικά σταθερή λειτουργία του και μπόρεσε να διαχειριστεί σημαντικές μάχες και να συμβάλει στην επεξεργασία μιας μάχιμης γραμμής. Από την άλλη υπήρξαν και προβλήματα στη λειτουργία του: Αρκετές φορές η συζήτηση, παρά το μεγάλο χρόνο που κατανάλωνε, ήταν σχηματική και απλουστευτική. Κυριαρχούσε ο τακτικός σχεδιασμός σε βάρος της παραγωγής πολιτικών θέσεων. Διατηρήθηκαν φαινόμενα διαμόρφωσης μπλοκ στη βάση της πόλης προέλευσης καθώς και «πολωτικών» συζητήσεων για ζητήματα τακτικής. Καθυστέρησε σχετικά η διαδικασία παραγωγής Θέσεων της νεολαίας.

Ως προς το Συντονιστικό Νεολαίας της Αθήνας, και εδώ υπήρξαν προβλήματα ως προς το να έχει μια ουσιαστική, πολιτική και όχι απλώς διαχειριστική λειτουργία, χωρίς αυτό να αναιρεί ότι μπόρεσε να διαχειριστεί τα περισσότερα καθήκοντα που του ανατέθηκαν. Σε κάθε περίπτωση επιβάλλεται να αναζητήσουμε τρόπους ώστε να υπερβούμε τον εμπειρισμό και τον πρακτικισμό που συχνά χαρακτηρίζει όψεις της λειτουργίας των οργάνων της νεολαίας.

Σημαντικό πρόβλημα στη λειτουργία του ΣΤΝ αποτέλεσε και το γεγονός ότι η συζήτηση του έμεινε κυρίως στο επίπεδο των ερωτημάτων που αφορούν τη φοιτητική νεολαία και δεν προχώρησε σε μια πιο συνολική προσέγγιση της κοινωνικής κατηγορίας της νεολαίας και των τμημάτων που τη συναπαρτίζουν, και ειδικά των μαθητών, κάτι που αποτελεί ένα βασικό έλλειμμα της πολιτικής μας παρέμβασης

16. Το ζήτημα της πανελλαδικής διάρθρωσης ήταν ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα τα οποία κλήθηκε να αντιμετωπίσει η συλλογικότητα. Ουσιαστικά για μεγάλο διάστημα και η νέα συλλογικότητα λειτουργούσε κυρίως με έμφαση στις δύο βασικές πόλεις όπου είχε δυνάμεις, δηλαδή την Αθήνα και την Πάτρα, χωρίς να μπορεί να έχει μια πανελλαδική λειτουργία, από όλες τις πλευρές: ενημέρωση, πολιτικός σχεδιασμός, πολιτική συζήτηση. Το πρόβλημα αυτό γινόταν ακόμη χειρότερο από το γεγονός ότι για πρώτη φορά βρισκόμασταν με έναν αρκετά μεγάλο αριθμό συντρόφων στην επαρχία, κάτι που έθετε δύο βασικές προκλήσεις: Αφενός, να υπάρχει σταθερή πολιτική επικοινωνία και ενημέρωση των συντρόφων που βρίσκονται σε επαρχιακές πόλεις. Αφετέρου, να υπάρξει συγκεκριμένος και συλλογικός σχεδιασμός πάνω στις κατευθύνσεις που θα μπορούσε να πάρει η πολιτική παρέμβασή τους. Αυτό θα απαντούσε και στον υπαρκτό κίνδυνο να αποκόπτονται σύντροφοι από τη ζωή της συλλογικότητας και την ενεργό πολιτική δράση και να απορροφώνται πλήρως από τις απαιτήσεις της καθημερινότητάς τους.

Σε αυτό το πλαίσιο έχουν σημασία τα βήματα βελτίωσης που έγιναν ύστερα από τη σχετική συζήτηση και του γραφείου και του ΚΣΟ και την ανάληψη των καθηκόντων του υπεύθυνου επαρχιών, έστω και από σύντροφο εκτός οργάνων. Παρόλα αυτά υπάρχουν αρκετά προβλήματα και αυτό αποτυπώνεται και στην άνιση παρέμβαση που έχουμε στις επαρχιακές πόλεις. Παραμένει έτσι το πρόβλημα ότι στην Πάτρα, παρότι έχουμε σημαντικές δυνάμεις, είμαστε κυρίως προσανατολισμένοι προς το νεολαϊστικό χώρο, ενώ αντίστοιχα και στη Θεσσαλονίκη δεν έχουμε την παρουσία που μας αναλογεί εκτός ΕΑΑΚ. Ιδιαίτερη προσοχή θα πρέπει να δοθεί στην πολιτική στήριξη των συντρόφων στα Γιάννινα, ώστε να μπορέσει να αποκρυσταλλωθεί μια μόνιμη και σταθερή παρουσία σε μια κρίσιμη περιοχή. Από την άλλη, οφείλουμε να υπογραμμίσουμε και τα θετικά παραδείγματα που έχουμε, και ιδίως το παράδειγμα των συντρόφων στην Κρήτη. Σε κάθε περίπτωση το θέμα της πανελλαδικής διάστασης της δράσης μας οφείλει να αποτελέσει αντικείμενο ειδικής και διεξοδικής συζήτησης.

17. Η έντυπη παρουσία της συλλογικότητας είναι ένα σημείο στο οποίο υπήρξε σημαντική πρόοδος. Η συγκρότηση μιας αυτοτελούς συντακτικής ομάδας, με αναβαθμισμένες αρμοδιότητες και καθήκοντα ολοκληρωμένου σχεδιασμού και διαχείρισης του περιοδικού, οδήγησε στην έκδοση εντός εντύπου που ήταν κανονικό περιοδικό και όχι συρραφή εσωτερικών κειμένων, αναβάθμισε σημαντικά την περιοδικότητα της έκδοσης, διέυρνε τον κύκλο των ανθρώπων που γνωρίζουν τη συλλογικότητα και τη δράση της και αναβάθμισε την πολιτική μας απήχηση.

Από την άλλη, υπήρξαν και σοβαρά προβλήματα στον τρόπο με τον οποίο η συλλογικότητα αντιμετώπισε το περιοδικό και τη διακίνησή του. Με λίγες εξαιρέσεις χρειαζόνταν συνεχείς εκκλήσεις ώστε να υπάρξουν πωλήσεις του περιοδικού για να μπορούμε να καλύπτουμε τα έξοδά του, παρότι σε γενικές γραμμές η εμπειρία έδειξε ότι όπου γινόταν ορθή παρουσίαση του εντύπου μπορούσαμε να έχουμε πωλήσεις και μάλιστα να αποκτούμε και ένα σταθερό κοινό.

Προβλήματα, όμως, υπήρξαν και από το γεγονός ότι αντιρρήσεις για τον τόνο ή το ύφος του περιοδικού ουδέποτε πήραν τη μορφή αρθρωμένων απαντήσεων, αντιρρήσεων, προτάσεων βελτίωσης ή έστω προσφοράς «ορθών» κειμένων, αλλά πολύ περισσότερο τη μορφή της περιφρόνησης της πώλησής τους.

Στην πραγματικότητα αυτό που αντανάκλαστηκε σε αρκετές περιπτώσεις σε σχέση με το έντυπο ήταν διάφορες παραλλαγές φιλελευθερισμού: α) Του φιλελευθερισμού εκείνου που μπορεί να καθυστερεί εσαεί την συγγραφή των κειμένων, ακόμη και όταν αυτό διακυβεύει ή αναιρεί τον προγραμματισμό της έκδοσης. β) Του φιλελευθερισμού εκείνου που πιστεύει ότι τα περιοδικά πωλούνται από μόνα τους (και στην πραγματικότητα υπονοεί ότι πάντα μπορεί να υπάρχει κάποιος άλλος να αναλάβει αυτό το καθήκον) γ) Του φιλελευθερισμού εκείνου που θεωρεί ότι η πώληση ή όχι του περιοδικού είναι μια διαδικασία έγκρισής του.

Επιπλέον, πρόβλημα αποτέλεσε ότι σε μεγάλο μέρος της συλλογικότητας και ειδικά της νεολαίας δεν έχει γίνει μια ουσιαστική συζήτηση πάνω στη χρησιμότητα του περιοδικού, τόσο ως ενός

βασικού οχήματος *πολιτικοποίησης* της ίδιας της συλλογικότητας (για παράδειγμα με το να χρησιμοποιείται κάθε τεύχος ως υλικό για συζήτηση και τροφοδοσία σε έναν πυρήνα), όσο και ως ενός εργαλείου για την πολιτική παρέμβαση.

Όλα αυτά είναι πολιτικά προβλήματα, αφορούν και ανταναγκάζουν αντιφάσεις στη δική μας πολιτικοποίηση και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστούν, και όχι ως απλά «τεχνικά προβλήματα».

18. Ως προς τα οικονομικά προβλήματα, ενισχυτικά προς τη σχετική εισήγηση οικονομικού απολογισμού, θα πρέπει να πούμε ότι συνέχισαν να υπάρχουν, παρά το γεγονός ότι η συλλογικότητα διέυρυνε την παρέμβασή της.

Τα οικονομικά προβλήματα της συλλογικότητας είναι δυσανάλογα και προς το μέγεθός της και προς τις οικονομικές δυνατότητες των μελών της. Σε μικρό βαθμό ανταναγκάζουν τεχνικά προβλήματα του μηχανισμού είσπραξης των εισφορών (χωρίς να θέλουμε να μειώσουμε τη σημασία αυτής της παραμέτρου). Κυρίως αποτελούν και αυτά μια παραλλαγή φιλελευθερισμού στις γραμμές μας και μιας επιλεκτικής και σχετικά «εύκολης» στράτευσης. Σε αυτή τη βάση οφείλει η μόνιμη και σταθερή επίλυση των οικονομικών προβλημάτων να αποτελέσει βασική πρόκληση για το επόμενο διάστημα.

19. Τέλος οι προσπάθειες για αναβάθμιση της εσωτερικής ζωής της συλλογικότητας, με τρόπο που να υπερβαίνει τις τυπικές πολιτικές διαδικασίες, με συζητήσεις πολιτικομορφωτικού περιεχομένου, προβολές κ.λπ., έμειναν μετέωρες, παρότι η ανακαίνιση των γραφείων έδινε πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες σε αυτή την κατεύθυνση. Δεν καταφέραμε έτσι να κάνουμε την πλευρά της εσωτερικής ζωής υπόθεσης μιας ομάδας ή επιτροπής, που θα ασχολιόταν με αυτά τα ζητήματα με τρόπο ουσιώδη και δημιουργικό.

20. Οποιαδήποτε προσπάθεια πολιτικού και οργανωτικού απολογισμού θα πρέπει να συμπληρώνεται και με την κατάθεση συγκεκριμένων πολιτικών και οργανωτικών προτάσεων.

Για τις μεν πολιτικές κατευθύνσεις μας το κείμενο των *Θέσεων* εκτιμούμε ότι κινείται σε μια κατεύθυνση να κάνει πολύ πιο σαφές το *πολιτικό περιεχόμενο* της κίνησής μας, έτσι ώστε να μετακινηθούμε από το να προτείνουμε απλώς ένα γενικό περίγραμμα «πόλου» ή «ενότητας» και να μπορούμε να έχουμε εξίσου γνώμη πάνω στο τι θα λέει ή θα προτείνει προς τους εργαζόμενους και το λαό ένα τέτοιο μόρφωμα.

Και εάν για τις πολιτικές κατευθύνσεις και τις αναγκαίες διορθώσεις της γραμμής και της τακτικής μας μπορούμε να παραπέμψουμε στις σχετικές εισηγήσεις, ως προς τα οργανωτικά μέτρα θα πρέπει να δούμε εδώ μερικές βασικές κατευθύνσεις

21. Γιατί είναι σαφές ότι ο πολιτικός σχεδιασμός για την περίοδο σημαίνει πολύ συγκεκριμένες απαιτήσεις για τη συλλογικότητα. Είναι προφανές ότι μια τέτοια κατεύθυνση και μια μεγαλύτερη εμπλοκή σε πολιτικές πρωτοβουλίες, μια μεγαλύτερη τόλμη ως προς την ανάληψη της ευθύνης που μας αναλογεί απαιτεί μια άλλη διάταξη δυνάμεων από τη μεριά μας. Σημαίνει ότι τα μέλη της συλλογικότητας δεν είναι απλώς φορείς μιας 'ενωτικής διάθεσης', αλλά μιας πολιτικής γραμμής, την οποία θα παλεύουν σε κάθε επίπεδο, ότι προσπαθούν να συγκροτούν τις πολιτικές δεξιότητες που απαιτούνται, ότι μπορούν να συμβάλλουν στη συζήτηση όχι μόνο με 'καλές προθέσεις' αλλά και με μια συνολική τοποθέτηση για το προς τα που θα πρέπει να πάνε τα πράγματα. Αυτό σημαίνει, επίσης, ότι προσπαθούμε να σκεφτόμαστε συνολικά σε σχέση με κάθε πολιτική πρωτοβουλία, να μπορούμε έχουμε μια ολοκληρωμένη πολιτική πρόταση για το σχεδιασμό της, τα βήματα που πρέπει να περιλαμβάνει, τις κινήσεις που πρέπει να γίνουν, το υλικό που πρέπει να κυκλοφορήσει. Για παράδειγμα σε σχέση με μια εργατική κινητοποίηση οφείλουμε να μπορούμε να διατυπώσουμε με σαφήνεια την πολιτική κατεύθυνση, τους βασικούς στόχους, τις αγωνιστικές προτάσεις, την κλιμάκωση, την αφίσσα, την προκήρυξη, τη χωροταξία της πορείας κ.ο.κ. Σημαίνει επίσης να μπορούμε μέσα σε κάθε πολιτική διαδικασία να χαράζουμε διαχωριστικές γραμμές και να διακρίνουμε ποιες είναι οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις και ποιες οι μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις.

Σημαίνει, σε τελική ανάλυση ένα διαφορετικό τρόπο σκέψης από αυτόν που έχουμε συνηθίσει: να μπορούμε να σκεφτόμαστε γύρω από ένα επίδικο πολιτικό αντικείμενο ως εάν να είχαμε την πλήρη ευθύνη για την παρέμβαση σε αυτό. Αυτός ο διαφορετικός τρόπος πολιτικής παρουσίας μπορεί επίσης να απαντήσει πολύ καλύτερα και στην αναγκαστικά αντιφατικότητα που έχουν τα πολιτικά μορφώματα στα οποία εμπλεκόμαστε: να έχουμε την πολιτική αυτοπεποίθηση που αναλογεί στην

πολιτική γραμμή που εκπροσωπούμε, να έχουμε την αποφασιστικότητα να παλέψουμε για να ηγεμονεύσει, να μπορούμε να διακρίνουμε τα ορθά σημεία ισορροπίας, να μπορούμε να αποτιμήσουμε με πραγματικούς όρους γιατί κάτι δεν πήγε καλά.

22. Το πρώτο στοιχείο στο οποίο θα πρέπει να δώσουμε έμφαση είναι η αναβάθμιση της λειτουργίας των πυρήνων και η κατοχύρωσή τους ως βασικών κυττάρων της δημοκρατικής λειτουργίας της συλλογικότητας. Αυτό σημαίνει να επαναθεμελιώσουμε το σύνολο των πολιτικών λειτουργιών που πρέπει να καλύπτει ένας πυρήνας: τακτική λειτουργία, ενημέρωση και συζήτηση πάνω στη γενική γραμμή της συλλογικότητας, σχεδιασμός της παρέμβασης στο συγκεκριμένο χώρο, ιδεολογικός προβληματισμός. Τα τομεακά όργανα οφείλουν να αναλάβουν την προσπάθεια να συντονίσουν τη διαδικασία επανίδρυσης αρκετών από τους πυρήνες και να τους βοηθήσουν στην προσπάθεια να αποκαταστήσουν τη λειτουργία τους.

23. Ως προς τη βασική διάταξη των οργάνων της συλλογικότητας έχουμε να πούμε τα εξής. Θεωρούμε ότι χρειάζεται να διατηρηθεί ο τρόπος εκλογής του ΚΣΟ που εξασφαλίζει και την εκπροσώπηση των πυρήνων και την ενιαία λειτουργία, υπό την προϋπόθεση ότι θα συμμετέχουν σε αυτό το σύνολο των πυρήνων της συλλογικότητας με τρόπο σχετικά μόνιμο και σταθερό.

Ως προς το πανελλαδικό γραφείο θεωρούμε ότι χρειάζονται αλλαγές και στη δομή και στον τρόπο λειτουργίας του, έτσι ώστε να μπορεί να πραγματικά να συντονίζει τομείς δραστηριότητας και ταυτόχρονα να τροφοδοτείται από την πολιτική εμπειρία που θα συσσωρεύεται εκεί. Χρειάζεται, επίσης, να αλλάξει η νοοτροπία των μελών της συλλογικότητας απέναντι στα όργανα και να σταματήσει το κλίμα απροθυμίας για τη συμμετοχή.

Αυτές οι αλλαγές αναλογούν στις βασικές κατευθύνσεις αναβάθμισης της πολιτικής μας κατεύθυνσης που έχουμε καθορίσει:

- Την πραγματική συμβολή μας στην ανάπτυξη μαζικών αγώνων απέναντι στο νέο γύρο της κυβερνητικής επίθεσης.
- Την στήριξη των κεντρικών παρεμβάσεων και πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση του πόλου της ριζοσπαστικής αριστεράς
- Την αναβάθμιση της δουλειάς στους εργαζόμενους
- Τον νεολαιίστικο προσανατολισμό της δουλειάς του Τομέα Νεολαίας, που σημαίνει και άνοιγμα εκτός του φοιτητικού – σπουδαστικού χώρου.
- Τη στήριξη της δουλειάς στις συνοικίες
- Την πανελλαδική διάσταση της πολιτικής μας παρέμβασης
- Την αναβάθμιση της έντυπης παρουσίας της συλλογικότητας
- Τη βελτίωση της εσωτερικής ζωής και της μορφωτικής λειτουργίας της συλλογικότητας.
- Την καλύτερη παρακολούθηση της πολιτικής και οικονομικής συγκυρίας

Είναι σαφές ότι όλα αυτά τα καθήκοντα δεν αφορούν μόνο το περιεχόμενο της πολιτικής μας δουλειάς, αλλά και έναν ανάλογο οργανωτικό καταμερισμό.

Κάποια βήματα σε αυτή την κατεύθυνση έχουν γίνει, μέσα από τη συγκρότηση των τομεακών οργάνων, τη συντακτική ομάδα και τη λειτουργία της ομάδας για τις συνοικίες. Χρειάζονται, όμως, να προχωρήσουμε ακόμη περισσότερο.

Βασική επιλογή μας το επόμενο διάστημα θα πρέπει να είναι η αποκέντρωση βασικών αρμοδιοτήτων και λειτουργιών σε σχετικά αυτοτελείς ομάδες συντρόφων, οι οποίες, όμως, θα πρέπει να έχουν σύνδεση με το γραφείο, μέσα από την παρουσία των αντίστοιχων υπευθύνων.

Σε αυτή την κατεύθυνση χρειαζόμαστε να προχωρήσουμε το επόμενο διάστημα:

Αφενός στην παγίωση και σταθεροποίηση της ομάδας που ασχολείται με την παρέμβαση σε επίπεδο συνοικίας και πόλης

Αφετέρου στην διαμόρφωση:

- α. Ειδικής ομάδας που θα έχει την ευθύνη της κεντρικής παρουσίας της συλλογικότητας (διάλογος για τη ριζοσπαστική αριστερά, Πρωτοβουλία Αγώνα, κεντρικά μέτωπα)
- β. Ενός μηχανισμού που να έχει ως βασική ευθύνη τον πανελλαδικό συντονισμό της συλλογικότητας, την ενημέρωση και την τροφοδοσία των συντρόφων εκτός Αθήνας και Πάτρας
- γ. Μιας «ομάδας» εργασίας που να μπορεί να παρακολουθεί με τρόπο συστηματικό την πολιτική και ιδεολογική συγκυρία και να μπορεί να συντονίζει την παραγωγή εκείνων των επεξεργασιών που έχει ανάγκη η συλλογικότητα και οι τομείς της
- δ. Μιας ομάδας που να έχει την ευθύνη της καλύτερης οργάνωσης της εσωτερικής ζωής και τη διαχείριση των γραφείων.

Σε αυτή τη βάση οφείλουμε να πούμε ότι η λειτουργία και η σύνθεση του γραφείου θα πρέπει να καλύπτει τις βασικές πλευρές της λειτουργίας της συλλογικότητας και να περιλαμβάνει, κατά το δυνατό, εκτός από τις υπευθυνότητες που προβλέπει, ούτως ή άλλως το καταστατικό (υπεύθυνος και αναπληρωτής υπεύθυνος του ΚΣΟ, υπεύθυνος νεολαίας, υπεύθυνος εργαζόμενων, οικονομικός υπεύθυνος) και τις ακόλουθες: Συνοικίες, Επαρχία, Έντυπο, Κεντρική Εκπροσώπηση, Γραφεία / Εσωτερική ζωή, υπεύθυνος της ομάδας πολιτικών και ιδεολογικών επεξεργασιών, και οι οποίες να συμμετέχουν και στις ανάλογες ομάδες.

Δεν προτείνουμε μια αλλαγή του τρόπου εκλογής του γραφείου προς όφελος μιας ομοσπονδιακής «εκλογής» του. Θεωρούμε ότι χρειάζεται να είναι ένα ενιαίο πολιτικό όργανο, ικανό να συζητά και να παίρνει αποφάσεις πάνω σε ερωτήματα που προκύπτουν στην πολιτική δράση της συλλογικότητας. Θεωρούμε, όμως, ιδιαίτερα σημαντικό να υπάρξουν βήματα στην κατεύθυνση της συγκρότησης αυτών των αποκεντρωμένων λειτουργιών, πριν την συνδιάσκεψη, ώστε σε αυτή τη βάση όταν έρθει η ώρα το ΚΣΟ να συζητήσει για την εκλογή του νέου γραφείου να λάβει υπόψη του και την ανάγκη να συμμετέχουν σε αυτό οι υπεύθυνοι των αντίστοιχων τομέων και ομάδων ευθύνης.